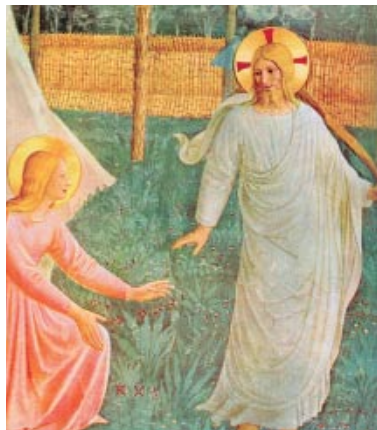

AJUDANT A VIURE

No estem «recordant» un difunt

Déu ha pres l'iniciativa ressuscitant Jesús i així ens ha revelat qui és i alhora la nostra destinació. L'afirmació dels cristians en Pasqua és una experiència «objectiva»: «*Aquest és el dia que ha fet el Senyor*». L'apòstol Pere ho anuncia així: «*Déu ressuscità aquell que vosaltres matareu*».

La resurrecció no es pot separar ni entendre sense haver passat per la mort. Afirmem amb tota l'Església que aquell que es lliurà, el Pare Déu l'ha ressuscitat: *el Crucificat «és» el Ressuscitat*. Tot forma una idèntica realitat. No es pot participar en la Resurrecció si no es participa en la Crucifixió...

**Crist ressuscitat. Fra Angèlic.
Museu Sant Marc (Florència)**

Per a nosaltres el gran referent és també el canvi total experimentat pels seguidors de Jesús. Mitjançant gestos ben senzills en les aparicions (menjar amb ells, etc.), els mateixos que abans fugiren..., aquelles persones trencades el divendres («defraudades»), queden totalment «canviades» el diumenge (de colp, i no per iniciativa pròpia) i sense oblidar-se del que havia passat.

«La alegria de la resurrecció sembla a vegades que té poca incidència en la vida diària: experimentem el sofriment moltes vegades i pot ser tenim menys al nostre abast l'experiència de l'alegria pasqual... Per això és molt important, comprendre què significa «anunciar l'alegria del Ressuscitat», quin impacte té aquesta veritat en el sofriment del món i en el canvi de les situacions que, com cristians, devem i volem produir». (C. Martini).

«La alegria de la resurrecció sembla a vegades que té poca incidència en la vida diària: experimentem el sofriment moltes vegades i pot ser tenim menys al nostre abast l'experiència de l'alegria pasqual... Per això és molt important, comprendre què significa «anunciar l'alegria del Ressuscitat», quin impacte té aquesta veritat en el sofriment del món i en el canvi de les situacions que, com cristians, devem i volem produir». (C. Martini).

Sembla que molts tenim una assignatura pendent: l'experiència forta i la vivència gojosa del Senyor que triomfa i demana comunicar aquest triomf. Hem de predicar «amb fets» la alegria de la Resurrecció, que és allò que més cal: per a això estem al món els seguidors de Jesús. Si hem de compartir els dolors de la gent no és només per intentar alleujar-lo sinó per aportar-li la capacitat de «transformar» el dolor oferint esperança. És la nostra participació en la seva victòria sobre la mort. El dolor és dolent però queda situat en un altre context. No prediquem l'estalvi de llàgrimes, ni de disgustos, ni de creu. Però per al cristià no són l'última paraula de la vida.

Això és el que ens permet «rebre» més i millor el dolor propi i el dels altres. Perquè l'última paraula és el Senyor Ressuscitat. No perquè el cristià sigui més fort sinó perquè té l'experiència de que la vida és un procés que no acaba en la mort. Per això el cristià no pot deixar plorar a ningú sense acompanyar-lo, i ha de «compartir»... (com ho va fer Jesús) ajudant a «transformar». Tenim vocació de ressuscitats! I això és l'únic que modifica de veritat les situacions. Perquè l'única força capaç de crear una comunitat de cors és el do del Ressuscitat, aquell Esperit que produeix en nosaltres caritat, disponibilitat i promptitud per al servei.

Intentem viure i predicar el Misteri Pasqual com experiència del Déu que salva.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

50è aniversari de Mans Unides a Montserrat

El dissabte 28 de març, ha estat la data en què les diòcesis amb seu a Catalunya han celebrat el 50è aniversari de Mans Unides. Un dia gris i plujós que no ha desanimat a les gairebé 800 persones que han participat d'aquesta celebració, en representació de tots els voluntaris que al llarg de mig segle han treballat per la solidaritat.

L'eucaristia ha estat presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel Pare abat de Montserrat i gairebé la totalitat dels bisbes de Catalunya, a més a més d'un bon nombre de preveres que acompanyaven els voluntaris, en un gest clarament de suport i reconeixement al treball de Mans Unides.

Mons. Martínez Sistach, ha recordat en l'homilia, els trets identificatius de Mans Unides: lluita contra la fam, no sols de pa, sinó també de cultura i de Déu; conscienciar a la societat sobre aquest fet i cercar recursos per a finançar projectes de desenvolupament. També digué que, quan els cristians volen agrair alguna cosa a Déu, sovint ho fan a través de la seva mare, lògic, per tant, que aquesta celebració tingui lloc al santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Després comentà l'evangeli de les noces de Canà, tot fent un paral·lelisme entre l'actitud de la Mare de Déu i Mans Unides.

En acabar l'Eucaristia, els voluntaris s'han congregat en la plaça. La Sra. Maria Balart, delegada de Tortosa, amb veu forta i clara, amb convenciment i entusiasme, ha llegit el manifest que fa 50

anys, les dones d'Acció Catòlica llançaven al món «Declarem la guerra a la fam», que els participants a la trobada han escoltat aixoplugats amb paraigües, impermeables i sota el porxo de la plaça, i que han corroborat amb un fort aplaudiment. Tampoc l'esbart dansaire «L'Om de Llanars del Ripollès» s'ha fet enrere pel mal temps, i suportant la pluja ha ballat unes bellíssimes danses.

Tot seguit, en una gran sala dels baixos del restaurant on més tard ha tingut lloc el dinar, la germana benedictina Teresa Forcades, ha pronunciat una conferència magistral sota el títol «Tot és relatiu menys Déu i els pobres». Abans, però, la Sra. Rosa Pradas, delegada de Barcelona, s'ha adreçat als assistents en un capítol d'agraïment a moltes persones, però sobretot als voluntaris de Mans Unides, paraules que han estat interrompudes una i altra vegada, per forts aplaudiments. S'ha llegit el comunicat que el bisbe Pere Casaldàliga ha enviat per a l'esdeveniment, i per últim, la Sra. Begoña de Burgos, presidenta nacional de Mans Unides, ha saludat i felicitat els assistents per la tasca realitzada.

Durant l'exposició de la seva conferència, la Gna. Teresa ha ressaltat la predilecció de Déu pels pobres, ha recordat, amb xifres i exemples prou clars, la magnitud de la pobresa avui dia, i ha explicat que el problema de la fam al món no és un problema de recursos, sinó de voluntat política, atès que es produeixen recursos suficients perquè tothom estigui ben alimentat. El públic assistent ha aplaudit amb entusiasme la conferència així com les respostes que ha donat a les preguntes que li han formulat.

L'acte ha acabat després de dinar, amb unes paraules d'agraïment per part de la presidenta nacional de Mans Unides, que han sorprès tothom perquè ha començat llegint unes paraules en català. I per últim, la Sra. Pilar Menéndez, delegada de Lleida, ha comunicat que la Paeria ha concedit la Medalla de la Ciutat a Mans Unides de Lleida, en el seu 50è aniversari, i que els serà lliurada en el transcurs de la Festa Major d'enguany.

PORTES OBERTES ALS LLOCS DE CULTE

II Jornada de portes obertes dels llocs de culte a Lleida

► El dia 28 de març, com en altres llocs de culte, la parròquia de Sta. Maria Magdalena i segons l'horari convingut —11 h a 14 h i de 16 h a 19.30 h— va estar al servei d'aquesta jornada. Tot i que no hi van anar fidels d'altres religions, sí que hi anaren representants de la Unesco de Catalunya, vinguts de Barcelona. La Unesco era entitat col·laboradora. També hi va anar una representant de la Paeria, corporació organitzadora de la jornada. Uns i altres volien recolzar el procés de la jornada.

Els que sí que foren puntuals i ho tingueren tot a punt —des del moment d'obrir les portes de bat a bat fins l'últim detall— foren els mossens, el seminarista i diferents feligresos que volgueren estar-hi presents per acollir de la millor manera tothom que s'apropés a llur lloc de culte.

PASQUA DE RESURRECCIÓ

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

► Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea.

Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él. Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero.

Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos. El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

► Salmo responsorial (117)

R. *Éste es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

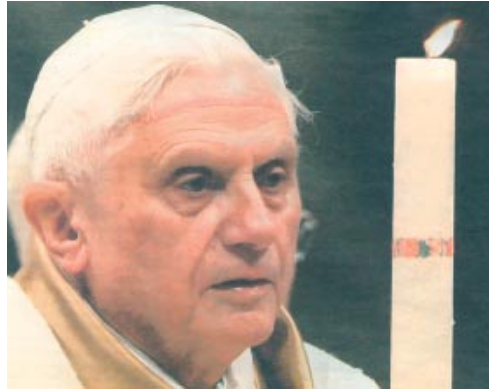
La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

► Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

Benet XVI sosté el ciri pasqual —símbol de Crist— a l'inici de la celebració de la Vetlla Pasqual

COMENTARI

L'amor és més fort que la mort

L'energia no es crea, ni es destrueix, sinó que es transforma. Des d'aquest principi general de la natura ens podem preguntar: i què passa amb l'energia de l'amor? L'hem de reduir a una química, a un fet banal o a un pur accident en l'aventura de la vida?

La Pasqua —mort i resurrecció del Crist que ens dona l'Esperit de Déu— ens il·lustra sobre el destí final de l'energia de l'amor. La Pasqua proclama amb senzillesa que l'amor és més fort que la mort. La darrera paraula no la té la negació de la vida, ni la injustícia que mar-

gina els pobres de la terra, sinó l'afirmació joiosa de l'esperança dins la història única i irreplicable de cada persona i, també, de la humanitat.

Aquesta esperança pasqual té unes conseqüències importants per a nosaltres. La mort i resurrecció de Crist —la notícia més important de la història— ens dona llum i força per superar la por a pensar, a estimar i a ser nosaltres mateixos. Ens permet viure amb llibertat; però no una llibertat etèria, passatgera i sense referents, sinó un estil de vida joios i realista i obert al futur de bat a bat.

Tanmateix, aquesta bona notícia, tal com diu l'evangeli, solament es pot copsar *si anem a Gal·lilea*, que és el lloc on Jesús de Natzaret inicià la seva vida pública. Això vol dir que: *per arribar a la joia de la resurrecció, hem de seguir el mateix recorregut del Crist, hem de viure com ell va viure i estimar com va estimar.*

Si ho tastem, anunciarem a tothom que la Pasqua és la clau del sentit de la vida. La celebració s'allarga cinquanta dies, és a dir, dura per sempre...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 2,14.22-33 / Sl 15 / Mt 28,8-15. □ **dimarts**: Ac 2,36-41 / Sl 32 / Jn 20, 11-18. □ **dimecres**: Ac 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35. □ **dijous**: Ac 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48. □ **divendres**: Ac 4,1-12 / Sl 117 / Jn 21,1-14. □ **dissabte**: Ac 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15. □ **diu-menge** vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. hores: 2a setm.): Ac 4,32-35 / Sl 117 / 1Jn 5,1-6 / Jn 20,19-31.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

La Pasqua i les paraules conclusives del Sínode

«No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (Lc 24,32). És en el dia de Pasqua que el Senyor Ressuscitat obre el sentit profund de les Escripures als deixebles d'Emmaús. Això és el que aquest Sínode proposa a tots els creients avui amb aquestes belles paraules conclusives:

«Germans i germanes de tot el món: acostem-nos a la Paraula de Déu, per així nodrir-nos "no només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu" (Dt 8,3; Mt 4,4). L'Escriptura "té passos per consolar i passos adaptats per intimidar totes les condicions humanes" (Pascal, *Pensaments*, n. 532). És com "la pluja que rega la terra, la fecunda i la fa germinar" (Is 55,10s.). Però "és viva i eficaç i més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a des- triar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels

ossos; discerneix les intencions i els pensaments del cor" (He 4,12).

»Feu silenci per escoltar amb eficàcia la Paraula del Senyor i mantingueu el silenci després de l'escolta perquè ella continuarà habitant, vivint en nosaltres i parlant-nos. Feu-la ressonar al principi del vostre dia, perquè Déu tingui la primera paraula i deixeu-la que ressoni dins nostre a la nit, perquè l'última paraula sigui de Déu» (*Missatge*, conclusió).

«Estimats germans i germanes, preguem perquè de l'escolta renovada de la Paraula de Déu, sota l'acció de l'Esperit Sant, brolli una autèntica renovació de l'Església universal en totes les comunitats cristianes... Que Maria ens ensenyi a reconèixer en la nostra vida el primat de la Paraula, l'única que ens pot donar la salvació. Així sigui» (Benet XVI, homilia final).

Dr. Salvador Pié-Ninot

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

El pacte de viure amb els altres

Viure amb els altres requereix una relació: l'enemistat o l'amistat. En el gran buit de les nostres societats sovint es desenvolupen processos d'enemistat. Per a Sacks, la globalització i el buit duen «al màxim de la vulnerabilitat». Cal trobar una idea forta en l'àmbit de les grans tradicions religioses que ens permeti viure junts en el respecte de la diversitat, cultivant fe i identitat.

Les grans religions poden educar a viure junts en la idea d'un pacte. És un pacte entre Déu i l'home (Noè, Abraham), però també és un pacte entre els homes en el respecte i en la responsabilitat cap a l'altre. El pacte és l'art de reconciliar junts les diferències i també el sentit del límit que representa l'altre.

El pacte és la base d'una cultura compartida que reconeix les diferències. L'utopisme revolucionari va suprimir el sentit del límit que representa la vida de l'altre: es poden assassinar milers o milions de persones per crear un món nou i un home nou. L'utopisme del progrés ha perdut el sentit del límit, tal com escrivia el teòleg alemany Romano Guardini: «L'home modern té l'opinió que qualsevol èxit de potència és simplement progrés, augment de seguretat, d'utilitat, de benestar, de força vital, de plenitud de valors. En realitat, la potència és una cosa totalment polivalent».

La ideologia de l'economia de mercat ha desdibuixat el sentit del límit (els interessos de l'altre, els col·lectius, són els resultats finals per a tots). El pacte proposa el respecte d'aquell límit que és l'existència de l'altre i que és la realitat.

Andrea Riccardi

(*Conviure*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

12. ✝ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. Dilluns. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. Dimarts. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. Dimecres. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dijous. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Divendres. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Dissabte. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

ENTREVISTA

FRANCESC ROMEU

El pensament del bisbe Carrera

El capellà i periodista Francesc Romeu ha realitzat, durant els darrers cinc anys, una sèrie d'entrevistes al bisbe Joan Carrera amb l'objectiu de convertir-les en un llibre que s'havia de publicar després de la seva jubilació. Mons. Joan Carrera va morir l'octubre passat sense que li hagués arribat l'esperada jubilació i el llibre *Què pensa Joan Carrera* (Dèria editors) és un homenatge pòstum a l'estimat bisbe auxiliar de Barcelona. Francesc Romeu és rector de la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Barcelona i professor de periodisme a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL).

Què hi trobem en aquest llibre post-mortem?

És un recull de més de deu hores d'entrevistes. El bisbe Carrera volia que aquesta obra no aparegués fins passada la seva jubilació. Suposo que era per qüestions de prudència i per no vincular les seves opinions, sempre lliures, amb el govern diocesà. La mort ens va sorprendre a tots abans de la seva tan desitjada jubilació, però el llibre continua tenint la seva validesa. Ara és com un homenatge pòstum, una manera per mantenir-lo en la memòria. Jo crec que va ser un molt bon bisbe i una persona estimada per molta gent molt diversa.

Com està estructurat?

Hi ha dues parts. La primera és un resum biogràfic del seu itinerari com a persona, com a capellà i com a bisbe. Del que va ser tota la seva vida no podem oblidar la seva trajectòria política i eclesial: el seu compromís com a capellà als barris de la Barceloneta, de Llefià (Badalona) o a l'Hospitalet de Llobregat; la seva lluita antifranquista... Aquest llibre ens ajudarà, a més de saber què pensava el bisbe Carrera, que ja ho sabíem prou, a entendre per què pensava com pensava. La segona part és l'actualitat religiosa, social, política i dels mitjans de comunicació. Ell estimava apassionadament el món del periodisme i dels mitjans, sobretot *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel.

Tot just acaba d'arribar del Camerun, de veure els nostres missioners, on també hi va estar un temps el bisbe Joan.

Sí. El 2003 va anar a veure en Jordi Mas, en Sisco Pausas i en Miquel Àngel Pérez. Recordo que va quedar molt impactat per les condicions de vida amb les quals vivien els nostres missioners i impressionat per la fe d'aquella gent senzilla, pobra i feliç. També em va dir que si això li hagués agafat una mica més jove no hagués dubtat d'anar-hi una temporada a col·laborar com a missioner. De fet, allò és el que ell també va viure a Llefià: pobresa i dignitat.

Oscar Bardají i Martín

EL HIMNO AL AMOR

«Todo lo excusa» (y 2)

«Todo lo excusa» (1Co 13,7). La palabra griega *stegein* recuerda también los términos *cu-bierta y tejado*. El amor es como un techo protector. Impide

que en la casa de nuestra vida penetre la humedad o se instalen sentimientos negativos. El amor es como una casa en la que habitamos y en la que podemos sentirnos bien, porque nos protege de intrusos que quieren arrebataros nuestro derecho de propiedad. Quien habita en la casa del amor puede ofrecer también a los demás un techo protector bajo el cual saben que están seguros y tienen una patria.

Quien divulga los errores de otro, a la postre se hace daño también a sí mismo. Quien cubre con amor los errores del otro, no cierra los ojos a la verdad, pero la cubre para que las personas sin amor no puedan juzgar la verdad del otro. El hecho de que el amor tenga esta capacidad de cubrir significa que no juzga, sino que, por el contrario, confía en el otro, confía en que pueda, bajo la protección del amor, madurar y enmendar sus errores.

Los primeros monjes lo vieron de un modo semejante. Se contaba del patriarca Macario el Grande «que era, como se dice en la Escritura, un Dios en la tierra (Salmo 82,6); pues, del mismo modo que Dios cubre el mundo para protegerlo, así también el patriarca Macario cubría las debilidades que veía como si no las viera, y lo que oía como si no lo oyera» (Apotegma 485).

Macario cubre los errores y debilidades del prójimo con el manto de su amor, no para reprimirlos, sino para sanar con el amor de Dios las heridas causadas por ellos.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Tres conferències quaresmals

Els dies 16, 17 i 18 de març, un nombre importants de cristians s'aplegaren a la catedral. El Sr. Bisbe Joan Piris els va dirigir unes reflexions en el camí comú cap a la Pasqua. Una síntesi de les tres xerrades es poden trobar en la web del bisbat (www.bisbatlleida.org). Subratllem aquí sols algunes idees.

El primer dia es va centrar en Crist, la pedra angular. «Vosaltres, qui dieu que sóc?». Els apòstols varen proclamar el Crist després de la Resurrecció. Nosaltres, també hem de fer una opció de vida: seguir el corrent del món o seguir Jesucrist. Optem per una Persona que renova, transforma i qüestiona la nostra manera de viure. La paraula que ho expressa és la radicalitat. És un camí.

El segon dia, el Sr. Bisbe va parlar de l'Eucaristia, la taula de la comunitat, que serà sempre l'experiència del Crist ressuscitat. La fe ens porta a la intimitat amb el Crist que celebrem en l'Eucaristia. A mesura que creix la nostra identificació amb el Crist, creix també la nostra identificació amb els germans. «Tenien un sol cor i una sola ànima», deien del primers cristians.

El darrer dia va ser el moment de reflexionar sobre com, personalment i comunitàriament, es concreta la conversió. Per això, cal tenir present alguns aspectes: «Ningú no és just davant Déu en virtut de les seves obres» (*Romans 3,20*). Tots som còmplices del pecat del món, d'aquesta història d'infidelitats. La conversió ha d'ésser comunitària. L'Esperit Sant és amb nosaltres. Hem de tenir un autèntic penediment.

El goig d'aplegar-se en assemblea parroquial

El diumenge 29 de març, una cinquantena de cristians i cristianes de la parròquia de les Borges Blanques, vàrem decidir aplegar-nos per viure la nostra assemblea parroquial. El tema fou, «**La nostra parròquia: portadora de la Bona Nova de Jesús**».

Ens acompanyà mossèn Ramon Prat, el qual ens va ajudar a reflexionar com fer per esdevenir una parròquia evangelitzadora en el context actual que vivim, de canvi d'època. Entre altres coses ens donà les següents tasques a desenvolupar:

1. Cultivar els espais de silenci, de comunicació i de pregària.
2. Fer atenció al medi i analitzar les estructures socials.
3. Viure en positiu i alliberar-se de les «intoxicacions» que no parlen més que de les coses negatives.
4. Desenvolupar les «unitats pastorals» i la formació dels agents de pastoral.
5. Rellançament dels moviments apostòlics i opció prioritària per a la pastoral de joventut.
6. «*Per una sola persona, val la pena fer un projecte pastoral.*»

La celebració de l'eucaristia, la preparació del dinar de germanor, la sobretaula animada amb cants, poesies i acudits, la xerrada de mossèn Ramon Prat, el treball de grups, la posada en comú i les informacions dels grups de la parròquia, formaren el gruix de la nostra assemblea.

A la fi, el nostre Consell Parroquial que havia preparat aquesta trobada pot dir-se: **Missió acomplida!**

Ara, però, ens resta reprendre el recull de reptes i aspectes esperançadors de la realitat actual, assenyalats en el treball de grups, i continuar treballant per mirar d'esdevenir cada cop més **una parròquia portadora de la Bona Nova de Jesús**.

Així, doncs, tal com ens digué en la seva conclusió en Ramon Prat, voldríem ser com la Lluna, que tot i no tenir llum pròpia, reflexa la llum del Sol, també nosaltres desitgem reflectir **LA LLUM DEL CRIST** en la terra on vivim.

Carles Sanmartín Sisó

Rector de Les Borges Blanques i La Floresta

AGENDA

Dijous 16 d'abril.— A les 7.30 h de la tarda, a l'IEI, conferència sobre el tema «Justícia i Caritat», amb el Gmà. Benet Arbués, marista i delegat episcopal de Càritas.

Del dijous 16 al dissabte 18 d'abril.— Tri-du de la Divina Misericòrdia, a la parrò-

quia del Pilar. Cada dia s'iniciarà a les 6 de la tarda.

Del 16 d'abril al 8 de maig.—Els carmelites tindran el seu capítol general a Fàtima. De Lleida hi participarà el superior de la comunitat.

Del 13 al 17 d'abril.—Viatge a Salamanca, Fàtima, Lisboa i Mérida. Organitzat per la parròquia de la Mercè.

Dissabte dia 18 d'abril.—Curs de Bíblia a La Mariana: l'evangeli de Marc, amb Mn. Daniel Turmo.

Dissabte 18 d'abril.—De les 10.00 a les 13.00 hores, trobada de formació per a catequistes. Tindrà lloc a la parròquia de Sant Agustí de La Bordeta. Tema: «Pregar i celebrar», amb el pare Joan Sunyol.

EL SETRILL

Ni resignats ni doblegats

Les paraules són molt importants en la vida humana. Manifesten el pensament, la vida interior. Aquesta és difícil d'exterioritzar. Per això, el llenguatge té maneres diferents i mots diversos per expressar i fer-se entendre. És el cas, a tall d'exemple, per parlar de la Resurrecció de Jesús. El nostre llenguatge l'ha empresonat en un sol i pobre mot: resurrecció. Però el Nou Testament utilitza una profusió d'expressions: despertament, exaltació, pujar al

cel (ascensió), el vivent. Tot per confessar la fe.

Sabem com una experiència viscuda no és mai una fotocòpia d'altres vivències. Cadascú ha de fer la seva pròpia experiència de fe. Però allò que tots els cristians tenim en comú és que, quan proclamem el Crist vivent (ressuscitat, exaltat a la dreta del Pare), acceptem tot allò que Jesús de Nazaret ha dit i ha fet durant la seva existència. De la naixença a la resurrecció, Jesús ens ha manifestat un Déu que no

es pot confondre amb la fatalitat. L'home i la dona que es posen a la seva escola no seran ni persones resignades ni doblegades per la vida, sinó que seran éssers per a qui el fracàs mai serà l'últim mot. La darrera paraula serà —i ho creiem— l'experiència de Pasqua: la vida triomfarà! Ja triomfa, aquí i allà, per a qui ho vol veure. Feliç Pasqua!

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida